

Maria Langner

LÉČITEL

KIO KAN

Hledá dívky,
nepřipouští selhání

edice
KLOKAN

Copyright © 2019 Piper Verlag GmbH, Muenchen/Berlin
Translation © Soňa Šebela, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu BLUMENTOD
vydaného v roce 2019 nakladatelstvím
Piper Verlag GmbH, Muenchen/Berlin
přeložila Soňa Šebela
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-472-4

1) AMY

Jmenuji se Amy Maiwaldová, je mi třiatřicet let a narozeniny slavím na Valentýna, den zamilovaných, tedy 14. února. To datum najdete i v mém cestovním pase, ačkoliv je to lež, stejně jako příběh o místě mého narození – mělo to být někde v Jižní Africe –, a o rodičích, kteří údajně zemřeli při leteckém neštěstí. Rovněž nesouhlasí, že jsem zbytek dětství strávila v dětských domovech. Všechno jsou jenom lži. Můj život je jako dům postavený na pohyblivém písku a jednoho dne se na mě zřítí.

Dnes ale ještě ne.

Stojím na letištní toaletě, nechávám si po zápěstích stékat chladnou vodu z vodovodního kohoutku a přitom se kriticky pozoruji v zrcadle, upevněném nad řadou umyvadel. Všechno je tu bílé, a studené světlo, co tady svítí, mi zrovna nelichotí a okrádá mě o zbytky barev. Jako by všechno na mně nebylo už dost bledé. Ať už jde o moje světle plavé, skoro bílé vlasy, pleť, co v létě skoro nezezlátne, nebo oči v barvě modře prozářeného, stříbřitého akvamarínu.

Nosím většinou nízké boty a zvykla jsem si chodit tichým a rychlým krokem. Oblečení volím nenápadné. Dnes jsem se rozhodla pro široké bavlněné kalhoty a pletenou, boky zakrývající vestu s kapucí, která nesedí ani k dnešním letním teplotám a ani k události, co mě sem přivedla. Šedá vlněná vesta zdůrazňuje popelavé stíny pod očima a podtrhuje ještě víc moji bledost. Až mně uvidí, bude zklamaný. V jednu chvíli se ptám sama sebe, proč jsem si neoblékla bavlněné, zářivě žluté šaty, které jsem si koupila právě pro tento den, a proč jsem je v poslední chvíli pověsila zpátky do skříně.

Copak neznám odpověď? Jednoduše nechci vzbuzovat pozornost. Přitom, když mě v nich uviděla ta moc milá prodá-

vačka v butik, tak se rozzářila a nadšeně vykřikla: „Jako by vyšlo sluníčko!“

Ještě jednou jsem si změřila pohledem nenápadnou ženu v zrcadle, která nestojí za povšimnutí, popřála jí všechno nejlepší a se sklopenou hlavou opustila dámské toalety. Vydala jsem se hledat místo na jedné z kovových stoliček v příletové hale vojenského letiště Kolín-Wahn, co leží hned vedle civilního. Dnes je totiž neděle 8. června a já zde čekám na svého muže Marca. Když jsme se těsně před Vánocemi brali, znali jsme se čtyři týdny. O čtrnáct dní později rukoval do Afghánistánu. Víím, že je to šílené. Šílené, ale krásné. Jako v pohádce. V jediné pohádce, v níž někdy budu princeznou. Tenkrát jsem si myslela, že nás nikdy nic nerozdělí, nepochybovala jsem o tom ani vteřinu.

Chci tomu věřit i nyní, i když si nejsem tak jistá jako při Marcově odletu. Půl roku je dlouhá doba a těch pár týdnů, co jsme spolu strávili, už mi ve vzpomínkách pomalu vybledlo. Někdy se musím podívat na svatební fotku, abych si vybavila jeho obličej, a zvláště jeho úsměv. A pak si říkám, že ve skutečnosti je mi ten muž vlastně cizí.

Možná proto se cítím tak zvláštně, jako bych stála na útesu a dívala se na moře, které hluboko pode mnou víří, kypí a vysoké vlny se tříští o skálu. Je to hrozivý pohled, divoký a zároveň nádherný. Zírám fascinovaně na běsnící moře a nejsem schopná se hnout z místa, i když se půda pode mnou pomalu drolí a mně je jasné, že se zřítím dolů. Kameny pod chodidly se už viklají, ale já se nehýbu a stojím jako zkamenělá. Co se to se mnou děje? Odkud tyhle bláznivé myšlenky přicházejí? Těšila jsem se na dnešek, vzala jsem si dva týdny dovolenou, abychom se nemuseli s Marcem odloučit ani na minutu. Uklidila jsem celý byt, ačkoliv si myslím, že to pro něho není důležité. Měla bych být bez sebe štěstím a místo toho se našeho setkání bojím, protože vlastně nevím, kdo z letadla vystoupí.

Bude to Marco něžný a láskyplný, takže bych pro něho každou minutu obětovala i život? Nebo Marco, který mi psal dopisy, kde se nenašla jediná zmínka o lásce či touze, ale pouze věcné zprávy z války, jako bych byla jenom známá, a ne žena, s níž se toužil před odjezdem oženit. Ta nejistota mě děsí. Co se stane, jestli to velké kouzlo vyprchalo a vyprahlo v afghánské poušti? Co když si všimne, že nejsem žena jeho snů, nebo – a to by bylo horší – odhalí moje lži?

Povzdychnu si, ale pokud možno nenápadně, a snažím se zhluboka dýchat. Přenesu váhu těla z jedné strany na druhou. Kovové židle v letištní hale z šedého děrovaného plechu nejsou zrovna pohodlné, asi budu mít zajímavé vzory na nohách. Sedím tu dlouho a už stěží hledám pohodlnou pozici. Je mi buď chladno, nebo zase teplo, a část mého já by nejraději utekla. Právě jsem si obstarala kávu, ačkoliv na lačný žaludek mi kofein nesvědčí. Mezitím přichází do haly čím dál tím víc lidí. Vojáci v uniformě – zřejmě berou přivítání kamarádů jako povinnost –, ženy a děti, rodiče, dokonce pár psů. Několik rodin nese vlaječky a balonky, dva malí chlapci rozvinuli doma nakreslený plakát: *Vítáme Tě doma, tati*. Něco takového mě vůbec nenapadlo a doufám, že Marco nic takového nečeká. Nechci ho hned na začátku zklamat.

Pohlédnu na hodinky a vidím, že letadlo přistane za chvíli. Jsem tak napjatá, že už nedokážu jen tak v klidu sedět. V rukou sevřu tašku a začnu přecházet sem a tam podél skleněné stěny, za níž leží přistávací plocha. Výjimečně je mi jedno, jestli tím budím pozornost, protože nějak musím zvládnout nervozitu. Skoro se dusím a srdce mi buší jako splašené. Ptám se sama sebe, co se asi v příštích okamžicích stane. Padneme si do náruče? Začne mě Marco líbat? Dooopravdy líbat, nebo se jen tak letmo dotkne mé tváře? Řekne mi, že mě postrádal? Tohle nikdy nenapsal, ale možná proto, že je mu zatěžko přenést pocity na papír.

Samotnou mě překvapilo, jak lehce jsem psala ‚*miluji tě*‘. Určitě snadněji, než kdybych to měla vyslovit. V dopisech jsem se odvážila říct, jak moc mi Marco chybí, jak mi chybí jeho smích a silné paže, které mně před usnutím objímaly; když ležel vedle mě, děsivé sny zmizely.

Můj pohled bezděčně přitáhla tmavovlasá žena v jasně růžovém kabátku, která se marně pokouší zkrotit tři děcka. Ta paní jistě neztrácí čas přemýšlením, jak vřelé bude uvítání s manželem. Její nejstarší, trochu baculatý chlapec s červenými tvářemi, nevydrží stát v klidu a pořád se vyptává: „Kdy už konečně přijde táta?“ A máma mu pořád dokola trpělivě vysvětluje, jak musí vypadat ručičky na hodinkách – velká bude na dvanáctce, malá na jedničce a jen co se to stane, táta se objeví.

Ještě dvě minuty a vidím, jak letadlo pomalu roluje.

„To jsou oni,“ zavolal někdo. Všichni napjatě pozorují, jak se k letadlu přibližují schůdky, jak se otvírají dveře; z našeho pohledu vypadají ve srovnání k velkému trupu letounu křeħce a nepatrně.

„Kde je táta?“ zajčelo jedno z dětí, „mami, tak řekni, kde je táta!“

První vojáci vystoupili. Scházejí po schůdcích dolů a míří k přijímací hale. Jeden zvedl ruku a mává. Zbývá mi už jen málo času na rozhodnutí, kam se postavím. Mám si stoupnout hned do první řady, nebo na kraj davu, kde mě Marco hned neuvidí? Rozhodla jsem se pro druhou možnost.

„Jste tu poprvé?“ ozvalo se a mně chvíli trvá, než pochopím, že se ta žena silně čpící cigaretovým kouřem ptala právě mě.

„Ano, jak jste to poznala?“ Ženin hnědý kostýmek je elegantně střižený, z nádherné měkké a poddajné látky. Určitě byl velmi drahý. Možná je hloupé přemítat o něčem takovém zrovna teď, ale ona podle mě nevypadá jako žena vojáka. S upřímným smíchem odvětí: „Nevím proč, asi intuice, jste hodně mladinká. No, hned tu přítele máte.“

„Manžela,“ vyhrkla jsem a okamžitě se zastyděla za svou troufalost.

„Ach tak,“ ukončila žena rozhovor. Dveře se totiž otevřely a objevili se první vojáci. Halou se ozývá aplaus, lidé přítom vytahují chytré telefony a fotí.

Vojáci mají na sobě vojenské uniformy s maskáčovým vzorem – vypadají jako čerstvě vyprané.

Všichni nesou na ramenou těžký batoh. Rozhlížejí se a hledají své blízké, a když je objeví, se širokým úsměvem k nim spěchají. Marco nepatří k prvním – a málem bych ho přehlédla, protože jsem se dívala po tmavých blond vlasech, a on má oholenou hlavu. Jeho nový vzhled mě roztrpčil, asi také proto, že mi o tom nic nenapsal, jako by mi do toho nic nebylo. Předtím se mi rozhodně líbil víc. Muži bez vlasů, obzvláště v uniformě, vyzařují něco tvrdého a brutálního.

Váhavě zvedám pravou ruku se zlatým, třpytivým snubním prstenem. Naše pohledy se setkaly. Myslím, že jsem zachytila v jeho pohledu zklamání, rozčarování z toho, jak vypadám. Napadlo mě, že projde okolo a půjde dál, a srdce se mi na okamžik zastavilo. Ale Marco zrychlil kroky a najednou stojí přede mnou. Vojenský batoh padl s rachotem na zem a Marco mi pokládá ruce na ramena.

Slyším: „Ahoj,“ a suché a popraskané rty se dotkly mé tváře. Vzápětí si to ale rozmyslel a políbil mě na ústa. Krátký váhavý polibek. Pokouším se namluvit si, že je všechno v pořádku a že docela stačí, že je tu Marco se mnou. Nic mu nechybí, není zraněný, není mrtvý, tak jako tři jeho kamarádi – před několika týdny je ze zálohy přepadl Taliban a roztrhal je výbuch bomby. *Mohlo by to potkat každého, i mě,* napsal mi tenkrát Marco.

No, musím přiznat, že jsem si tuhle chvíli představovala jinak. Opatrně jsem se dotkla jemného strniště na Marcově tváři. Díkybohu mi věnoval úsměv, jeden z těch úsměvů, co ve mně vyvolávají hřejivý pocit blaženosti. Oči mi zvlhly,

protože vlna štěstí, co mě okamžitě zaplavila, přišla náhle a nečekaně. Marco je zase zpátky a pojedeme spolu domů. Všechno bude dobré. Všechno musí být dobré.

Všude kolem jsou vidět blesky fotoaparátů a znějí různá jména a slova, *Tobias, Wenzel, Olli, tati, my jsme tady...* Jeden mladý voják se rozpláče, když mu manželka – nebo přítelkyně – vtiskne do náruče malé dítě. Kdesi v dálce praskne balonek a nějaký pes se hystericky rozštěká. Marco sebou při tom třesku škubne. Určitě není jediný. Tihle muži přicházejí rovnou z války a za nimi leží zážitky plné hrůzy a děsu. A úkolem jejich rodin je pomoci jim zapomenout.

Pořád stojíme v letištní hale, mám stále Marcovy ruce na ramenou, ale mezi námi je neviditelná stěna. Jako dva cizinci, kteří mají papír, na němž stojí manžel a manželka. Jeden z nás by teď měl něco říct, něco velkého a významného, něco, co pomůže tomuto okamžiku a prolomí ledy mezi námi. Protože jsem si naše setkání vysnila a Marco zarytě mlčí, rozhodnu se, že ten divný okamžik i ostýchavost překonám já: „Jsem moc ráda, že jsi zase tady“. Řekla jsem ovšem jen zlomek toho, co cítím, vůbec to nevystihuje mou lásku k manželovi. Je mi přece jedno, že si oholil vlasy, jenže tady v letištní hale ze sebe nedokážu dostat nic víc, tady mezi cizími lidmi, i když je mi přece jasné, že nás nikdo nepozoruje a každý se zabývá pouze sám sebou.

Marco přikývne: „Já taky. Ale asi teď není...“

V ten moment ho uhodí někdo do ramene. Marco otočí hlavu a já už se nikdy nedozvím, co mi chtěl říct, a to kvůli muži v uniformě, o pár centimetrů vyššímu a v ramenou o něco širšímu než Marco. Také je dohola. Jeho výraz mi připomněl americké elitní vojáky. Vypadá jako lidský bojový robot, co se jím ve vojenském žargonu říká *Kožený krk*. Mohl by být jeden z nich a přiznávám, že mi byl okamžitě nesympatický. Snad kvůli jeho zevnějšku, nebo proto, že ve

tváři nemá žádný výraz a nepokrytě na mě zírá. Bezděčně se schovám za manžela.

„To je Olaf, bydleli jsme spolu v obytném kontejneru. Psal jsem ti o něm.“

To je pravda. Ačkoliv jsem Olafa nikdy nepotkala, vím o něm dost věcí. Třeba že je o deset let starší než Marco, má čtrnáctiletého syna, je rozvedený, v noci chrápe, a že sní o tom, že si jednou otevře hospodu.

„Tak to je ta tvoje Amy,“ řekl a natáhl ke mně obrovskou pracku a mně nezbyvá než ji uchopit. Jeho stisk není tak silný, jak jsem se obávala, přesto jsem ráda, když mi ruku pustí. Proč se na mě tak dívá?

„Je pravda, že jste se znali jenom čtyři týdny a hned jste vyrazili na radnici? I když o čtrnáct dní později odlétal Marco do Kundúzu?“

Dřív, než jsem stačila odpovédět, slyším Marca: „To přece víš.“

Olafův pohled mi klidně a uvážlivě putoval po obličejí, přelétl postavu a zase se vrátil k tváři. Připadám si jako dobytek na porážce, když někdo stanovuje cenu, a opět si uvědomuju, že nejsem zrovna kráska. Olaf se možná v duchu ptá, proč si Marco vybral takovou nevýraznou skalní květinu.

„Odněkud tě znám,“ řekne.

Prásk, bum, rána... Přesně tři slova stačí na to, aby se mi život rozpadl na suť a změnil se v popel. *Odněkud tě znám.*

„To nevím... neumím si představit, že... míním tím... ach...“ koktám a zajíkám se a pokouším se vypadat klidně a vyrovnaně. Jenže jsem špatná herečka, a tak se mi to nedáří. Jsem vyděšená a rudnu jako mák.

„Jméno mi ale nic neříká. Amy Maiwaldová... Jak ses jmenovala za svobodna?“ nedal mi pokoj Olaf.

„Strohmová,“ odpovídám bezmyšlenkovitě, „Amy Strohmová.“

„Amy Strohmová.“ Olaf tázavě pozvedl obočí a pak zakroutil hlavou. „To jsem nikdy neslyšel.“ A následoval krátký, odměřený smích: „Není se co divit, Marco tvrdí, že ses narodila v Jižní Africe.“

Marco tvrdí – to zní, jako by Olaf věděl, že něco není v pořádku, nebo ne? Přitom jsem si jistá, že jsem ho nikdy neviděla. My dva se určitě neznáme, takže bych se měla uklidnit a přestat šilet. Zlehka jsem pokývala hlavou: „Ano, narodila jsem se v Jižní Africe.“ Přitom se v duchu ptám, proč se Olaf nerozhlíží po příbuzných. Copak ho nikdo nečeká?

Marco zřejmě vnímal moji nelibost, a tak se sklonil pro vojenský vak a prohodil směrem k Olafovi: „My už vyrazíme... Telefonní číslo máš, tak se ozvi, kámo.“

„Určitě. Táhle vzadu vidím bráchu. Tak vám, vy dva zamilovaní holoubci, přeji krásné opožděné líbánky. Moc času jste na ně neměli,“ odpověděl Olaf s kousavým úšklebkem, a mě zas polilo horko a červenám se.

Marco mě demonstrativně uchopil za ruku, propletl prsty s mými a zabručel: „Přesně to máme v úmyslu.“

2) MARCO

Marco nechal válku za sebou. Je opět na německé půdě, je zase doma, kde vládne mír a klid. Tady se nepotulují fousatí zmetci, co mermomocí chtějí přijít o život a hledají jen doprovod na cestu do nadpozemského ráje, kde na ně čeká dvaasedmdesát panen.

Někde v hale stojí jeho žena Amy a on to teď nepokazí tím, že se s brekem a kvílením zhroutí a začne lapat po dechu, nebo že proběhne kolem uvítacího výboru a vyřítí se z letištní haly, aby se vyhnul davům lidí. Až uvidí Amy, vezme ji do náruče, jak se to dělá, a řekne jí něco hezkého.

Zhluboka se nadechne a následuje kamarády, spěchající ke svým blízkým.

S bouřlivým potleskem nepočítal. To je nečekané, ale příjemné přivítání. Odměna za špínu a horko, neustálý strach a šok, když kamarádi padli do léčky a tři z nich se vracejí domů v rakvích. Na chvíli se mu zdá, že celé Německo stojí za svými vojáky a váží si jejich nasazení, až si všimne, že v hale stojí jenom pár příbuzných a pár kamarádů.

A pak uvidí Amy. Vlasy si stáhla do přísného ohonu, bledý obličej nechala bez líčidel a na sobě má pletenou, šedou, nudnou, beztvarou vestu a kalhoty. Marco při nejlepším vůli neví, co na ní před pár měsíci viděl a proč si ji vzal. Všechno uspěchal, vždyť ji vlastně vůbec nezná.

V jednom okamžiku pocítil neodbytnou touhu jít dál a dělat, že ji nevidí. Ale to by nebylo fér. Vlastně se k Amy nechoval fér ani tehdy před půl rokem, když odlétal. Měli čtrnáct dní po svatbě, ale v myšlenkách byl u jiné ženy, dlouhohlasé, blondaté Janiny. Jejich vlasy... To jediné měly tyhle dvě společného. Janina hraje úplně jinou ligu, na ní si člověk všimne všeho. Skoro sto osmdesáti centimetrů výšky... Způsobu, jak se směje a přitom naklání hlavu dozadu, nebo jak perfektně se líčí – nenamalovaná by nevyšla na ulici. A dnes by určitě stála v první řadě, ne stranou jako Amy, měla by na sobě minisukni a všichni muži kolem by zírali na její nekonečně dlouhé nohy. Už při prvním setkání Janině docela propadl a nějakým zázračným způsobem se mu podařilo ji okouzlit. Vztah trval rok, jeden neuvěřitelný rok, který náhle skončil v momentě, když byl Marco povolán do Afghánistánu. Janina neakceptovala, že voják z povolání musí poslechnout rozkaz a přijmout nasazení v zahraniční misi.

Ještě před Marcovým odjezdem na přípravný kurs v bojovém centru v Letzingenu prolévala hořké slzy a tvrdila, že bez něho nemůže žít. O dva týdny později, po nekonečných

telefonátech, mu sdělila, že se necítí na to být milenkou vojáka, každopádně ne v momentě, kdy se ten voják chystá do Kundúzu, kde bude trčet dlouhé měsíce a ona ho celou dobu neuvidí. „To nevydržím,“ prohlásila do telefonu.

Ve stejné době se objevil Tom, pojišťovací agent se dvěma zaměstnanci. Janina se o něm občas zmínila... a najednou potřebovala čas, aby zjistila, jak silné jsou její pocity, a Marcův odjezd do Afghánistánu se už nezdál tak hrozný. *Ta vzdálenost a odstup nám možná udělá dobře.*

I když to popírala, bylo Marcovi jasné, že skončila s Tomem v posteli, a nyní nevěděla, pro koho se má rozhodnout. Tomovi dávala jasně přednost, což vcelku připouštěla i před ním, a tak se Marco bez dlouhého přemýšlení rozhodl ušetřit Janinu rozhodování a vztah ukončil sám. Proč by se ta věc měla nekonečně protahovat? Jako voják musel jít bojovat a necítil touhu bojovat ještě o přítelkyni.

Nakonec si vyzvedl oblečení z bytu, kde už zanechal nějaké stopy Tom, a šaty odnesl k sestře. Nechtělo se mu hledat nové bydlení, když věděl, že za pár týdnů startuje směr Kundúz. Možná se ani nevrátí. I když to nikdo neslyší rád, na zahraničních misích zemře každý rok několik německých vojáků – a stát se to může každému.

Dva dny se zpíjel skoro do bezvědomí a třetí den se převrátil na dálnici se svým BMW. Díky moderní technice se vysoukal z totálně zničeného vozu bez jediného škrábnutí, ale milované auto se proměnilo na hromádku šrotu. Pohled na zdeformovanou karoserii ho opět přivedl k rozumu. Do hajzlu, vždyť mohl umřít. A za to mu nestojí žádná žena, ani Janina ne.

Potřeboval se rozptýlit, proto ho napadlo, že navštíví nejlepšího kamaráda, který už několik let bydlel se svou ženou v kasárnách. Denisovi a jeho paní se právě narodilo druhé

dítě a byli v sedmém nebi. Marco tedy ne, ten tolik intenzivní blaženosti neunesl. Psychicky vyčerpaný se po třech dnech rozhodl zase odjet, což očividně nikoho netrápilo. Manželé byli pravděpodobně rádi, že se zbavili náladového vojáka, který neustále nadával a proklínal svoji ex.

Na nádraží čekala Marca další katastrofa. Náhlá změna počasí způsobila, že napadl sníh, a tratě na sever byly ne-sjízdné. Nálada zklamaných cestujících se octla na bodu mrazu, protože se jim rozpadly plány.

Marca přiváděl k šílenství hlavně nářek důchodců – podle jeho názoru zrovna oni mají k dispozici všechen čas světa. Jemu stačilo si jen na chvílku představit, co ho čeká v Afghánistánu – služba v nesnesitelném žáru a neustálá blízkost smrti – a tihle hlupáci se rozčilují nad jedním zmeškaným vlakem, jako by to znamenalo konec světa. Nechápavě kroutil hlavou, a když se postavil k informačnímu stánku, zaslechl, jak se jakási ženská ve směšném klobouku hlasitě a vášnivě rozčiluje nad nespolehlivostí německých drah. Podle její řeči to vypadalo, že nepřízeň počasí způsobila železnice, aby šikanovala pasažéry.

Marco to nevydržel, otočil se a důrazně řekl: „Víte vůbec, jak fajnově si žijete, když vás netrápí nic jiného než vlak zrušený kvůli špatnému počasí?“

Jiná žena – stála před ním ve frontě a doted' z ní viděl jenom černou vlněnou čepici – se k němu otočila a zlehka se usmála. Byla to Amy. Nic na ní ho nezaujalo. Byla malá, nenápadná, skoro se ztrácela v tmavě zeleném kabátu, který vypadal, jako by jí nepatřil. K tomu měla do očí naraženou vlněnou čepici a na nohou neforemné chlupaté zimní boty, vzdáleně připomínající dětskou obuv.

Fronta se pohybovala šnečím tempem a Marco se dal s Amy do řeči. Povíдали si o počasí, o věčně nespokojených lidech, prostě o obvyklých věcech, o nichž se v takové situaci lidé baví. Přitom vyšlo najevo, že také ona jede směr

Brémy a překvapivě, že cíle jejich cest leží nedaleko od sebe. Marco mířil k sestře do Zevenu a Amy bydlela v Lilienthalu.

Vystresovaný úředník v informačním stánku je odkázal na jiný vlak, odjíždějící za dvě hodiny. Ze situace přirozeně vyplynulo, že oba hledají nějaké místo, kde mohou v teple čekat na spoj. Marco objevil pizzerii nedaleko nádraží a naštěstí byl jeden stůl volný. Amy si nejdřív sundala čepici a strčila ji do tašky. Přitom odhalila světlé vlasy, narychlo smotané do uzlu na temeni hlavy. Několik kratších neposlušných pramenů se nedalo zkrotit a jako svatozář jí lemovaly bledý obličej. Když svlékla ten hrozný kabát, Marca překvapilo, jak je štíhlá, či spíš hubená. Měla v sobě něco kouzelného a něžného, co ho dojímalo. Ještě více ho dojímala její životní příběh, který mu během jídla vyprávěla.

Narodila se v Jižní Africe německým přistěhovalcům; rodiče provozovali ubytovací služby, ale zahynuli při havárii soukromého letadla. Naštěstí Amy s nimi neletěla, což jí zachránilo život, jenomže potom zůstala docela sama. Přes německé velvyslanectví se jako sedmiletá dívka dostala zpátky do Německa, a protože neměla příbuzné, octla se v dětském domově. Od sedmi let byla tedy víceméně odkázaná sama na sebe, opuštěná ve velkém světě. Žádný div, že působila tak ztraceně a jako by sem vůbec nepatřila. Na druhou stranu bylo těžké si představit, že se někdo s tak jemnou, skoro průsvitnou pletí narodil pod africkým sluncem... Přirozeně i ve vlaku seděli oba vedle sebe a na rozloučenou si vyměnili telefonní čísla. Marco ovšem neměl v úmyslu se jí ještě někdy ozvat. Bylo mu jasné, že Amy hledá někoho, ke komu se může trvale přimknout, a on přece brzy opustí Německo na dlouhých šest měsíců. A kromě toho, Amy nebyla jeho typ.

Když uběhly dva dny, Marco se rozhodl, že si znovu promluví s Janinou. Možná se dalo ještě něco zachránit. Nemohl si dál nalhávat, že mu Janina nechybí, a věřil, že ona ho také postrádá. Jak často mu šeptala do ucha zamilovaná slovíčka

a tvrdila, že bez něho nemůže žít? Určitě už lituje, že se zahazovala s nějakým Tomem, jenomže je moc hrdá, takže to nepřizná. Všechny pokusy zastihnout Janinu však byly neúspěšné. Nakonec zamířil k domu, kde bydlela – a uviděl ji, jak se objímá s tmavovlasým mužem a vchází s ním do dveří. Marco se mylil, Janina to myslela s Tomem vážně.

Najednou byl zoufalý, plný beznaděje a zároveň i vzdoru. Rozhodl se zavolat Amy a pozval ji na večeři. Ve ztemnělé restauraci se mu zdála pohádkově krásná, svým způsobem nádherná. Světlá pleť, jemná, měkká ústa a roztomilé dolíčky, co se objevily vždy, když se usmívala. Představoval si, že vlasy má na dotyk jemné, a skoro se neovládl, aby se jich nedotkl. A k tomu si samozřejmě všiml, že se do něho Amy zamilovala. *Jsem idiot.*

Zbožně se na něj dívala a rozzářila se pokaždé, když na ni promluvil. Žena jako Amy by mu nikdy nelhala, byla tak bezelstná, že se mu zdálo, že jí vidí až na dno duše. Amy by se nikdy nedala dohromady s jiným mužem, až bude Marco v nějaké vzdálené cizí zemi nasazovat život za západní hodnoty a svobodu. Amy by na něj čekala a psala by mu dlouhé dopisy plné touhy. Toho večera ji doprovodil domů a zůstal. Když ji o několik dní později požádal o ruku, neváhala ani zlomek vteřiny a řekla: „Ano.“

„Vím, že je to trochu uspěchané,“ slyšel se říkat, „ale někdy prostě dva lidé hned cítí, že se k sobě hodí.“ O tři týdny později už z nich byli manželé. Neslavilo se, jen pozvali na večeři Marcovu sestru, a Marina, protože s jeho rozhodnutím nesouhlasila, trousila celý večer uštěpačné poznámky nebo mlčela.

Marco dal do novin velké oznámení, že se oženil, ale nepřipustil ani sám sobě, že se popravdě jedná o vzkaz Janině – měla se dozvědět, že jeho jméno už nosí jiná žena. Spokojeně si ji představoval, jak si přečte oznámení a propukne v pláč a bude litovat toho, co udělala. A určitě si po-

loží otázku, jak dlouho se Marco s Amy zná, a jestli i on bral věrnost tak málo vážně jako ona.

Za dva týdny už seděl v letadle do Kundúzu. Odcestoval jako čerstvě ženatý muž, ale jeho myšlenky se netočily kolem manželky, protože pořád myslel na Janinu. Na tom se také během šesti měsíců na misi moc nezměnilo, a bylo mu jedno, jak mizerně to zní.

Poznali se na nádraží a nyní jedou zase společně vlakem směrem na sever. Teď ale nosí oba zlaté prstýnky jako znamení, že k sobě patří, že jsou muž a žena. Jenže jeho žena je mu cizí jako nikdy předtím. Není nic, co by jí chtěl vyprávět, a ani oči zvednout nechce. Přestože se na ni nepodíval, cítil, že ona z něho nespouští pohled. Marco se nemohl přes tuto situaci jen tak přenést, a tak se rozhodl dělat, že spí.

Vlak monotónně drncal a Marco naslouchal, jak kola pravidelně narážejí na kolejnice. Dnes večer řekne Amy pravdu a vůbec nezáleží na tom, že ji zklame. Jejich manželství nemá budoucnost.

3) OHLÉDNUTÍ, EIFEL, 2004

Pátek, čtyři hodiny odpoledne, konec pracovní doby, zavírají se spisy a vypínají počítače. Za moment převezmou službu kolegové z nepřetržité kriminální služby. Hlavní komisař Benedikt Kramer spokojeně přešel pohledem uklizený pracovní stůl, když se ve dveřích najednou objevil Starej – tedy lépe řečeno, policejní ředitel Möllering, ale tady mu nikdo jinak neřekl – a v ruce držel průsvitnou folii s jakýmsi papírem.

„Tohle musíme ještě rychle probrat, ačkoliv si myslím, že všechno bude stoprocentně v pořádku,“ řekl směrem k Benediktovi. Ten přelétl pohledem kancelář, kde se kolegové

chystali k odchodu. Všichni měli rodiny, jenom Benedikt ne, takže práce vyšla na něj. Běžně mu přesčas nedělaly potíže, ale dnes měl domluvenou schůzku s redaktorkou z místních novin, kterou poznal v rámci vyšetřování. Melindě je třicet a možná je pro šestačtyřicetiletého muže trochu mladá, jenže je velmi hezká – dlouhé blond vlasy a štíhlá postava – čili odpovídala typu, který se mu líbí. Tři týdny se snažil, než Melinda souhlasila se schůzkou v místní kavárně, a teď aby to obtížně vybojované setkání na poslední chvíli zrušil kvůli blbosti, úplně nesmyslnému zásahu. A navíc telefonicky. Naštvaně pohlédl na bezcenný kus papíru, jemuž vděčil za neúspěch těsně před cílem.

Na statku Bílé slunce se prodávají děti a každé si je může koupit. Ten chlap je prase a měl by se potrestat.

Statek *Bílé slunce* ležel ve spádové oblasti malého města Heimbach a tam se také dopis objevil ve schránce starosty. Obálka bez adresy a známky. To znamená, že ho pisatel hodil do schránky osobně. „Napsané je to mizerně,“ zamumlal Benedikt, „ale někdo se třeba dělá hloupější, než opravdu je.“

Šéf nezúčastněně přikývl a s rukou na klice prohodil: „Možná máš pravdu. No, za hodinu budeš chytřejší. Abych nezapomněl, pojede s tebou Lothar.“ A pak opustil místnost, zřejmě aby i on včas odešel domů.

Jak se Benedikt obával, nevzala Melinda odřeknutí schůzky zrovna sportovně: „Hned jsem věděla, že s policajtem jsou jenom problémy.“

I když se ji Benedikt snažil ujistit, že určitě přijde, jen trochu později, přerušila ho uprostřed věty a ukončila hovor. Chvíli vztekle zíral na mobil, a protože se Lothar ještě neobjevil, zavolał starostovi města Heimbach a naštěstí ho ještě zastihl. Pan starosta byl další člověk už jednou nohou na cestě domů.

Benedikt se zhluboka nadechl a snažil se potlačit špatnou náladu: „Vy se tam u vás vyznáte, že? Co se tak povídá o léčiteli Bozanském?“

„Moc toho nevím,“ zaznělo trochu našťvaně z druhé strany. „Bozanský je považovaný za zázračného léčitele. Žije s přívrženci – tedy, jsou to samé ženské – v bývalé myslivně. Ekologičtí šílenci, chápete? Nic nekupují v obchodě a celý den jenom zpívají a modlí se. Praxe asi funguje dobře, protože tam chodí spousta lidí i z venku. Všichni na Bozanského přísahají. Berete ten cár papíru opravdu vážně?“ skončil starosta překvapeně.

„Dopis jste poslal na policii, takže si musíme o té věci udělat nějaký obrázek – před tím, než to dáme k ledu.“

„Však vy to nějak zvládnete,“ řekl starosta a rychle se rozloučil.

Benedikt přemýšlel, jestli se mu vyplatí ještě otevřít počítač a zadat do prohlížeče jméno Bozanský, když mu jeden z mladších kolegů položil na stůl lísteček a spěšně prohodil: „Už jsem pro tebe trochu pátral. Měj se. Nashle v pondělí.“

V tom okamžiku vtrhl do místnosti Lothar, a protože Benedikt okamžitě nevyškočil od stolu, pohrával si hlasitě s klíči. „Dělej, nemám moc času,“ houkl směrem k Benediktovi, jako by byl pes, který má poslouchat na povel.

Benedikt neměl Lothara zrovna v lásce, mimo jiné proto, že Lothar nepouštěl zásadně nikoho k volantu a jeho drsný způsob řízení nebyl nic pro lidi se slabými nervy. Zamlada závodil ve slalomu, dokonce celkem úspěšně, ale rád zapomínal, že ty časy jsou už dávno pryč. Od té doby přibral dobrých čtyřicet kilo. Břicho mu viselo přes opasek jako důkladně nacpaný polštář, tenké nohy působily v porovnání k břichu legračně a už při normální chůzi se rychle zadýchal, takže pak potřeboval několik minut na zotavení. Proto nerad někam chodil a s chutí přenechával pochůzky druhým. Benedikta teď potěšilo, že když se rozběhl po schodech, ko-

lega mu nestačil. Venku ještě přidal směrem k parkovacímu místu sprint hodný medaile, protože věděl, že tím Lothara rozzlobí. Když konečně Lothar dorazil ke služebnímu autu a funěl jako zchátralá parní lokomotiva, opíral se Benedikt zdánlivě znuděně o blatník a díval se přitom do nebe.

Jakmile se odemkly dveře, sedl si Benedikt na sedadlo spolujezdce a začal zadávat adresu do navigace.

„To si můžeš ušetřit, vím, kde to je,“ zasípal těžce oddychující Lothar, „dobrý policajt zná svůj revír nazpaměť.“

Aha. *Dobrý policajt*. Takový jako Lothar. S kvičícími pneumatikami vystřelilo služební auto na silnici. Benedikt už po několikáté proklel šéfa a přitom se pravou rukou křečovitě držel kliky dveří. Chvilí trvalo, než si zvykl na Lotharův způsob jízdy; pak se kliky pustil a začel se do papírku s informacemi, co mu připravil kolega.

Statek *Bílé slunce* ležel na odlehlém místě přírodního parku Eifel. Dříve to byla myslivna a sídlil zde lesní úřad. Teď tu dvanáct let žil bývalý učitel Roman Bozanský. Na jednoduché, dalo by se říct odbyté webové stránce, nebyly fotografie ani telefonní číslo nebo e-mailová adresa. Byla zde udána jen konzultační doba, pondělí až pátek od čtrnácti do osmnácti hodin.

Roman Bozanský se označoval za energetického léčitele, který má zvláštní dar a umí tělo a duši přivést do harmonie. Jak to funguje, tam samozřejmě nestálo, zato si člověk mohl přečíst nesčetné množství nadšených děkovných dopisů.

„Bez Vás už bych nežila... Vy jste mě zachránil... Konečně jsem opět šťastná... Co bych si bez Vás počala...“ předčítal Benedikt a přitom myslel na to, že lidská blbost nemá hranic.

„Ten cár papíru napsal někdo, kdo má pocit, že ho zázračný léčitel podfoukl,“ bručel Lothar a přitom neustále řadil a úplně zbytečně hnal motor do nejvyšších otáček. Benedikt souhlasně pokývl, protože si myslel totéž.